Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 460 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 augustus 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van 20 augustus 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 23 september 2025 met refertenummer 132012.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 augustus 2025 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer,:
Naam: E. (..)
Voornaam: N. (..)
Geboortedatum: (..)1988
Geboorteplaats: (..)
Nationaliteit: Marokko

Gekend in de gevangenis als zijnde B. N. (..), geboren op (..)1988, onderdaan van Marokko.
ALIAS: B. N. (..), geboren op (..)1988, onderdaan van Marokko; E. N. (..), geboren op (..)1988, nationaliteit onbepaald; E. n. (..), geboren op (..)1988, onderdaan van Marokko.
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1),

- *tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:
Artikel 7, alinea 1, van de wet:
□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.
□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.
De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdoven middelen/psychotropen : verkoop, het te koop stellen: afleveren zonder vergunning aan daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals), feiten waarvoor hij op 31.08.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaar voor 8 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene op heterdaad werd betrapt bij een drugstransactie. De koper duidt betrokkene aan als dealer. Bij controle was betrokkene in het bezit van 8 dosissen cocaïne. De gsm van betrokkene bevat drugsgerelateerde foto's, gesprekken en notities die wijzen op een boekhouding. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettige operaties m.b.t. patrimoniale voordelen, die rechtstreeks uit een misdrijf voortvloeien m.b.t. goederen en waarden die in ruil daarvoor werden verkregen of m.b.t. inkomsten uit deze geïnvesteerde voordelen, feiten waarvoor hij op 11.12.2024 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Er werd verzet aangetekend tegen deze beslissing op 28.03.2025. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen-deelneming aan vereniging. Feiten waarvoor hij op 14.08.2025 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 20 maanden. Deze veroordeling is nog niet definitief. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat er heterdaadvaststellingen zijn door de politie (als vermeldt sub pag 2 PV xxxxxx/2025). Ook bij de huiszoeking werden cash gelden aangetroffen. Er blijken uit het aanhoudingsmandaat ernstige aanwijzingen dat betrokkene minstens op 22.03.2025 cocaïne dealt. Drugshandel leidt tot overlast en verdere criminaliteit. Het genereert ook een illegaal vermogen. Aldus wordt de openbare orde ernstig bedreigd. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)." Gezien de ernst van deze

feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. De betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 3 jaar, hem ter kennis gebracht op 31.08.2023.

Artikel 74/13

Op 16.04.2025 heeft de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zich naar de gevangenis van Antwerpen begeven om in gesprek te gaan met betrokkene. Betrokkene weigerde in te gaan op deze uitnodiging. Betrokkene ondertekende de vragenlijst voor ontvangst op 27.03.2025. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Betrokkene staat gekend onder verschillende aliassen. Zijn echte identiteit werd door zijn nationale overheden bevestigd als: E. N. (..). Betrokkene heeft eerder (nl. op 25.03.2023) een vragenlijst "hoorrecht" ingevuld in het bijzijn van de terugkeerbegeleider. Hij verklaarde toen sinds één jaar in het Rijk te verblijven. Hij zou in het bezit zijn van zijn identiteitsdocumenten, dewelke zich bij zijn familie in Tienen zouden bevinden. Hij verklaarde toen niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen en/of terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij gaf toen aan een duurzame relatie te hebben met S. (..), van Belgische origine, verblijvende te Antwerpen en toen 24 jaar oud. Het is onduidelijk naar wie betrokkene wenst te verwijzen. Bovendien is het onduidelijk of zij op heden nog een relatie hebben. Uit de recente vaststellingen uit het gevangenisdossier blijkt niet dat zij op heden op bezoek komt bij betrokkene, noch dat zij werd opgenomen in de bezoekstoelating. Betrokkene heeft de kans gekregen om deze informatie te verschaffen aan de DVZ, wat hij heeft nagelaten. De betrokkene toont het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, niet aan. Hij blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.

Verder zou hij nog een oom in België hebben nl. E. C. (..), houder van de Belgische nationaliteit. Het EVRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn oom. In zijn hoorrecht van 25.03.2023 verklaarde hij niet te kunnen terugkeren naar Marokko omdat hij deel zou hebben uitgemaakt van een politie beweging. Hij verklaarde dat indien hij zou terugkeren naar Marokko hij vervolgd zal worden. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene tot op heden geen internationale bescherming verzocht in België. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991,§ 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378). Hij verklaarde op 25.03.2023 niet te willen terugkeren naar Marokko omdat daar geen werk is. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Er werd door de raadsman van betrokkene een document overgemaakt waaruit blijkt dat betrokkene op 19.11.2024 een verblijfsaanvraag ingediend zou hebben in Spanje. Ook werd de DVZ gecontacteerd door familieleden van betrokkene die verklaren dat betrokkene (vrijwillig) wenst terug te keren naar Spanje. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen documenten bijbrengt waaruit blijkt dat hij momenteel duurzaam in Spanje mag verblijven. Wanneer betrokkene in het bezit gesteld werd van geldige Spaanse verblijfsdocumenten dan zal hij kunnen terugkeren naar Spanje. Betrokkene kan bovendien vanuit zijn land van herkomst nog steeds trachten zijn verblijfsituatie in Spanje te regelen. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgische grondgebied. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

 Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweerde in zijn hoorrecht van maart 2023 sinds één jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.
Artikel 74/22, §1, lid 2, 1°: Betrokkene heeft niet meegewerkt aan zijn identificatie en/of die van zijn vergezellende familieleden.
Betrokkene is niet in het bezit van de nodige identiteitsdocumenten.
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 31.08.2023 en de herbevestiging hiervan op 01.09.2024 en 22.03.2025. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.
5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 31.08.2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.
Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdoven middelen/psychotropen : verkoop, het te koop stellen : afleveren zonder vergunning aan daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals), feiten waarvoor hij op 31.08.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaar voor 8 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene op heterdaad werd betrapt bij een drugstransactie. De koper duidt betrokkene aan als dealer. Bij controle was betrokkene in het bezit van 8 dosissen cocaïne. De gsm van betrokkene bevat drugsgerelateerde foto's, gesprekken en notities die wijzen op een boekhouding. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettige operaties m.b.t. patrimoniale voordelen, die rechtstreeks uit een misdrijf voortvloeien m.b.t. goederen en waarden die in ruil daarvoor werden verkregen of m.b.t. inkomsten uit deze geïnvesteerde voordelen, feiten waarvoor hij op 11.12.2024 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Er werd verzet aangetekend tegen deze beslissing op 28.03.2025. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen-deelneming aan vereniging. Feiten waarvoor hij op 14.08.2025 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 20 maanden. Deze veroordeling is nog niet definitief. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat er heterdaadvaststellingen zijn door de politie (als vermeldt sub pag 2 PV xxxxxx/2025). Ook bij de huiszoeking werden cash gelden aangetroffen. Er blijken uit het aanhoudingsmandaat ernstige aanwijzingen dat betrokkene minstens op 22.03.2025 cocaïne dealt. Drugshandel leidt tot overlast en verdere criminaliteit. Het genereert ook een illegaal vermogen. Aldus wordt de openbare orde ernstig bedreigd. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan

beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari
1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”
Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

1.2. Op 20 augustus 2025 wordt verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer,:
Naam: E. (..)
Voornaam: N. (..)
Geboortedatum: (..)1988
Geboorteplaats: (..)
Nationaliteit: Marokko
Gekend in de gevangenis als zijnde B. N. (..), geboren op (..)1988, onderdaan van Marokko.
ALIAS: B. N. (..), geboren op (..)1988, onderdaan van Marokko; E. N. (..), geboren op (..)1988, nationaliteit onbepaald; E. n. (..), geboren op (..)1988, onderdaan van Marokko.
wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2). Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 20.08.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.
REDEN VAN DE BESLISSING
Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:
 Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdoven middelen/psychotropen : verkoop, het te koop stellen : afleveren zonder vergunning aan daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals), feiten waarvoor hij op 31.08.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaar voor 8 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene op heterdaad werd betrapt bij een drugstransactie. De koper duidt betrokkene aan als dealer. Bij controle was betrokkene in het bezit van 8 dosissen cocaïne. De gsm van betrokkene bevat drugsgerelateerde foto’s, gesprekken en notities die wijzen op een boekhouding. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettige operaties m.b.t. patrimoniale voordelen, die rechtstreeks uit een misdrijf voortvloeien m.b.t. goederen en waarden die in ruil daarvoor werden verkregen of m.b.t. inkomsten uit deze geïnvesteerde voordelen, feiten waarvoor hij op 11.12.2024 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Er werd verzet aangetekend tegen deze beslissing op 28.03.2025. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen-deelneming aan vereniging. Feiten waarvoor hij op 14.08.2025 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 20 maanden. Deze veroordeling is nog niet definitief. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat er heterdaadvaststellingen zijn door de politie (als vermeldt sub pag 2 PV xxxxxx/2025). Ook bij de huiszoeking werden cash gelden aangetroffen. Er blijken uit het aanhoudingsmandaat ernstige aanwijzingen dat betrokkene minstens op 22.03.2025 cocaïne dealt. Drugshandel leidt tot overlast en verdere criminaliteit. Het genereert ook een illegaal vermogen. Aldus wordt de openbare orde ernstig bedreigd. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken

zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)." Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 16.04.2025 heeft de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zich naar de gevangenis van Antwerpen begeven om in gesprek te gaan met betrokkene. Betrokkene weigerde in te gaan op deze uitnodiging. Betrokkene ondertekende de vragenlijst voor ontvangst op 27.03.2025. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Betrokkene staat gekend onder verschillende aliassen. Zijn echte identiteit werd door zijn nationale overheden bevestigd als: E. N. (..). Betrokkene heeft eerder (nl. op 25.03.2023) een vragenlijst "hoorplicht" ingevuld in het bijzijn van de terugkeerbegeleider. Hij verklaarde toen sinds één jaar in het Rijk te verblijven. Hij zou in het bezit zijn van zijn identiteitsdocumenten, dewelke zich bij zijn familie in Tienen zouden bevinden. Hij verklaarde toen niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen en/of terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij gaf toen aan een duurzame relatie te hebben met S. (..), van Belgische origine, verblijvende te Antwerpen en toen 24 jaar oud. Het is onduidelijk naar wie betrokkene wenst te verwijzen. Bovendien is het onduidelijk of zij op heden nog een relatie hebben. Uit de recente vaststellingen uit het gevangenisdossier blijkt niet dat zij op heden op bezoek komt bij betrokkene, noch dat zij werd opgenomen in de bezoekstoelating. Betrokkene heeft de kans gekregen om deze informatie te verschaffen aan de DVZ, wat hij heeft nagelaten. De betrokkene toont het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, niet aan. Hij blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.

Verder zou hij nog een oom in België hebben nl. E. C. (..), houder van de Belgische nationaliteit. Het EVRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn oom. In zijn hoorrecht van 25.03.2023 verklaarde hij niet te kunnen terugkeren naar Marokko omdat hij deel zou hebben uitgemaakt van een politie beweging. Hij verklaarde dat indien hij zou terugkeren naar Marokko hij vervolgd zal worden. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene tot op heden geen internationale bescherming verzocht in België. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991,§ 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378). Hij verklaarde op 25.03.2023 niet te willen terugkeren naar Marokko omdat daar geen werk is. Het loutere feit

dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Er werd door de raadsman van betrokkene een document overgemaakt waaruit blijkt dat betrokkene op 19.11.2024 een verblijfsaanvraag ingediend zou hebben in Spanje. Ook werd de DVZ gecontacteerd door familieleden van betrokkene die verklaren dat betrokkene (vrijwillig) wenst terug te keren naar Spanje. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen documenten bijbrengt waaruit blijkt dat hij momenteel duurzaam in Spanje mag verblijven. Wanneer betrokkene in het bezit gesteld werd van geldige Spaanse verblijfsdocumenten dan zal hij kunnen terugkeren naar Spanje. Betrokkene kan bovendien vanuit zijn land van herkomst nog steeds trachten zijn verblijfsituatie in Spanje te regelen. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgische grondgebied. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.
Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"A. Eerste middel : Schending van het art. 6 en 8 E.V.R.M., van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 74/13 en 74/14 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991), van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

A.1.
Dat verzoeker van oordeel is dat het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod in strijd is met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.
Dat immers het verzoeker betekend bevel en inreisverbod gemotiveerd wordt verwijzende naar het feit dat verzoeker de openbare orde of de nationale veiligheid zou schaden.
Verzoeker werd immers veroordeeld wegens inbreuken op de wetgeving betreffende verdovende middelen door de correctionele rechtbank van Antwerpen, doch ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, was tegen één van deze vonnissen verzet aangetekend en was het andere nog niet definitief, zodat verweerder slechts over één in kracht van gewijsde gegaan vonnis beschikte om zich op te baseren, wat uiteraard onvoldoende is om te stellen dat verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.
De bestreden beslissing motiveert verder dat het verhandelen van drugs een bedreiging zou betekenen voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Europese Unie, evenals een bedreiging voor de economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.
Dat echter verzoeker door verweerder onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 8 jaar wordt betekend zonder dat hij voorafgaandelijk het recht heeft gehad om zich te verdedigen tijdens een verhoor en tijdens een eerlijk proces.
Dat geenszins verzoeker onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van maar liefst 8 jaar kan worden betekend zonder dat wordt rekening gehouden met verzoekers rechten van verdediging en met het art. 6 E.V.R.M.
Dat derhalve geenszins verzoeker onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 8 jaar kan worden betekend zonder dat wordt gemotiveerd waarom geen rekening dient te worden gehouden met de vaststellingen in het administratief dossier dat verzoeker familie heeft in België.
Dat verzoeker bovendien op geen enkel ogenblik werd gehoord omtrent een eventueel op te leggen inreisverbod en bevel om het grondgebied te verlaten, nu hij (om redenen onafhankelijk van zijn wil) niet aanwezig was op het gesprek met de terugkeerbegeleider. Dat aan verzoeker dan ook onmiddellijk een bevel en inreisverbod wordt betekend, zonder gehoord te zijn.
Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 6 EVRM.
A.2.
Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.
Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.
Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing en inreisverbod.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk opnieuw door verweerder diende gehoord te worden.
In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.
Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.
A.3.
Dat verweerder als motivatie voor het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en het inreisverbod voor een duur van 8 jaren stelt dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde en een schending van de nationale veiligheid.
Hiervoor wordt verwezen naar vonnissen van de correctionele rechtbank van Antwerpen waarbij verzoeker veroordeeld werd wegens inbreuken op de wetgeving rond verdovende middelen.
Dat echter tegen één vonnis verzet werd aangetekend en een ander vonnis nog niet in kracht van gewijsde is getreden, zodat er slechts sprake is van één in kracht van gewijsde gegaan vonnis.
Verzoeker werd in dit vonnis bovendien veroordeeld voor feiten die veel eerder hebben plaatsgevonden en dus niet voor actuele en recente feiten.
Verzoeker heeft ondertussen ook oprecht spijt van zijn daden en is volledig tot inkeer gekomen, zodat verzoekers gedrag actueel geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.
Verweerder heeft dan ook geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of hij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een gevaar vormde voor de openbare orde en veiligheid.
Dat de loutere verwijzing naar de veroordelingen van verzoeker, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker thans en/of in de toekomst een gevaar zou vormen voor onze openbare orde.
Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.
Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" en "dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde".
Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)2 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.
Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.
Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker (waarvan slechts één definitief is), zonder te onderzoeken wanneer precies de strafbare feiten zich afspeelden en zonder ook maar op enige wijze de "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging" te onderzoeken en te motiveren .
Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.
Bovendien blijkt in casu niet of er een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen heeft plaatsgevonden, zodat er tevens sprake is van een schending van het evenredigheidsbeginsel.
A.4.
Artikel 74/13 Vw. stelt het volgende : "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."
Het artikel 74/13 Vw. is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.
Dat geenszins door de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie in de verzoeker betekende beslissingen op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het gezins-en familieleven van verzoeker, aangezien verzoeker wettelijk samenwonend is in Spanje en hij bijgevolg familielid is van een Unieburger.
Verzoeker werd door de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie evenmin gehoord aangaande zijn gezins-en familieleven en zijn huwelijk met een Spaanse dame.
De artikelen 7 en 74/14 Vw., waarop het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund, is een gedeeltelijke omzetting van het artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008.

Wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Terugkeerrichtlijn toepast, zoals hier dus het geval is, moet hij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren.
In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker en zijn partner is.
Uit de aan verzoeker betekende beslissingen blijkt dat verweerder hiermee onvoldoende rekening heeft gehouden.
Dat er derhalve sprake is van schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 74/13 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.
A.5.
Dat in casu een inreisverbod wordt opgelegd voor een termijn van 8 jaar, waarvan de bestreden beslissing stelt dat deze termijn "proportioneel" zou zijn.
Dat er dan ook sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.
Dat het inreisverbod enkel motiveert dat een termijn van 8 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker illegaal in België heeft verbleven en de openbare orde heeft geschaad, zodat een inreisverbod van 8 jaar in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde is.
Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van maar liefst 8 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.
Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 8 jaar.
In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.
Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.
Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.
Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).
Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.
Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd .
Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd van maar liefst 8 jaar, terwijl hij de partner is van een Unieburger.
Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.
Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoeker eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.
Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).
Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).
Dat er in casu sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, evenals een kennelijke beoordelingsfout."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen,

zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende"*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum of een verblijfstitel, dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden waarbij een feitelijke uiteenzetting wordt gegeven van de gedragingen van verzoekende partij die aan de grondslag liggen van deze vaststelling, en dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar waaraan zij geen gevolg heeft gegeven en dat nog steeds van toepassing is. Tevens wordt gemotiveerd waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, meer bepaald wordt vastgesteld dat conform artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet er een risico op onderduiken bestaat waarbij feitelijk wordt toegelicht op grond waarvan tot deze vaststelling wordt gekomen alsook wordt erop gewezen dat zij een bedreiging vormt voor de openbare orde en wordt ook hier omstandig uiteengezet waarom dit volgens verwerende partij zo is. Verder kan in het bestreden bevel een omstandige motivering gelezen worden aangaande de relevante elementen inzake artikel 8 van het EVRM, haar medische toestand, alsook waarom een terugkeer naar het herkomstland geen risico op schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Ook wat betreft het bestreden inreisverbod blijkt dat een motivering in rechte wordt voorzien, met name artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en wordt feitelijk gemotiveerd dat een inreisverbod voor de duur van acht jaar wordt opgelegd omdat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde waarbij ook ingegaan wordt op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hetzelfde geldt voor wat betreft het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij niet in bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum of een verblijfstitel om op rechtmatige wijze in België te kunnen verblijven. Verzoekende partij laat aldus na afbreuk te doen aan de vaststelling in het bestreden bevel dat: "(*z)ij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel*" zodat haar conform artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Dit vormt *an sich* al een determinerend motief met betrekking tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.7. Verzoekende partij is het evenwel oneens met de motivering in beide bestreden beslissingen inzake de bedreiging voor de openbare orde.

2.8. Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, eveneens een determinerend motief op grond waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
(..)
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(..)"

De tweede bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat op het moment van het treffen van het bestreden inreisverbod als volgt luidt:

"De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, merkt de Raad op dat, overeenkomstig § 1, eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".* In eerste instantie wordt de duur van een inreisverbod op maximaal drie jaar gesteld, maar uit het vierde lid van voormeld artikel volgt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900)

De Raad stelt vast dat met betrekking tot de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk wordt gespecifieerd dat, in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, een termijn van acht jaar wordt opgelegd omdat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. *In casu* werd een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van acht jaar opgelegd om volgende redenen:

-verzoekende partij werd op 31 augustus 2023 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaar voor 8 maanden wegens de verkoop in vereniging van verdovende middelen, met name cocaïne
-verzoekende partij werd op 11 december 2024 door de correctionele rechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden omwille van onwettige operaties m.b.t. patrimoniale voordelen, die rechtstreeks uit een misdrijf voortvloeien, m.b.t. goederen en waarden die in ruil daarvoor werden verkregen of m.b.t. de inkomsten uit deze geïnvesteerde voordelen. Verzoekende partij heeft hiertegen op 28 maart 2025 verzet aangetekend
-verzoekende partij werd op 14 augustus 2025 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een nog niet definitieve gevangenisstraf van 20 maanden wegens de verkoop in vereniging van verdovende middelen, met name cocaïne

De verwerende partij wijst erop dat de inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen een diffuse vorm van criminaliteit zijn met indrukwekkende economische en operationele en dikwijls grensoverschrijdende connecties en dat gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit in de eerste considerans van het kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 wordt overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Zij vervolgt: *"Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde ook het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96 (..) en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)".*

De verwerende partij besluit: "*Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*" en *"Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."*

2.9. Waar verzoekende partij op het vermoeden van onschuld wijst omdat twee veroordelingen nog niet definitief zijn of waren, benadrukt de Raad dat het "*vermoeden van onschuld*" een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De thans bestreden beslissingen zijn evenwel geen maatregelen van strafrechtelijke aard doch administratieve rechtshandelingen. Het "*vermoeden van onschuld*" kan te dezen dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Het strafrechtelijk "*vermoeden van onschuld*" staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een (definitieve) strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cfr. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Met haar betoog dat er maar één definitief vonnis voorligt, waarvan zij meent dat dit onvoldoende is om haar door haar gedrag als een ernstig gevaar voor de openbare orde te beschouwen, gaat verzoekende partij geheel voorbij aan het gegeven dat een veroordeling niet vereist is opdat de verwerende partij kan besluiten tot de bestreden beslissingen. De verwerende partij heeft verder afdoende toegelicht waarom uit de gedragingen van verzoekende partij kan afgeleid worden dat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Hierbij stipt de Raad aan dat de schadelijke maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten reeds herhaaldelijk werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*)

Ook het Europees Hof van Justitie heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*,, punt 67).

Uit het feit dat zij reeds op 31 augustus 2023 definitief veroordeeld werd wegens het dealen van cocaïne, en dat zij nadien ook onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 23 maart 2025 omdat: *"er ernstige aanwijzingen van schuld (zijn) dat (verzoekende partij) drugs dealt minstens cocaïne op datum van 22/03/2025. Dit getuigt in hoofde van (verzoekende partij) van een ernstige normvervaging. Drugshandel leidt tot overlast en verdere criminaliteit. Het genereert ook een illegaal vermogen. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd. Gelet op de ingesteldheid van (verzoekende partij) en (haar) eerdere veroordeling wegens drugshandel is er groot gevaar op recidive*" waarna verzoekende partij tot een gevangenisstraf van 20 maanden werd veroordeeld op 14 augustus 2025 die op het moment van het treffen van de bestreden beslissingen nog niet definitief was, kan genoegzaam blijken dat verzoekende partij er niet voor terugdeinst om zwaarwichtige criminele feiten te plegen, met name handel in harddrugs en dat uit de gedane vaststellingen een gedrag naar voren komt dat genoegzaam doet besluiten dat zij geacht mag worden een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er in haar geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan haar (al dan niet definitieve) strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat zij een zeer ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent. Anders dan wat verzoekende partij ook voorhoudt, beperkt de verwerende partij zich geenszins tot een loutere verwijzing naar haar veroordelingen, maar wijst de verwerende partij tevens op de aard en de ernst van de feiten en de rol van verzoekende partij daarin. Zoals blijkt uit de bespreking *supra* kan verzoekende partij ook bezwaarlijk spreken van gedateerde feiten en blijkt evenzeer dat er sprake is van recidive. Geenszins is *in casu* sprake dat de verwerende partij op *"automatische wijze* "heeft beslist tot het treffen van de bestreden beslissingen *"op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding".*

Dat zij tot inkeer zou zijn gekomen is voorts een geheel blote bewering die geen afbreuk vermag te doen aan de feitelijkheden waaruit haar crimineel parcours blijkt en die terecht doen besluiten dat zij door haar gedrag nog steeds een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Met haar betoog dat de verwerende partij *"geen enkel onderzoek (heeft) gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag"* laat verzoekende partij geheel na op concrete wijze te duiden welke relevante aspecten van haar *"huidige persoonlijke gedrag"* de verwerende

partij dan wel veronachtzaamd zou hebben derwijze dat dit zou kunnen leiden tot het kennelijk onredelijk bevinden van de getroffen beslissingen.
2.10. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie zal een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 39).

Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij niet gehoord werd en zij aldus haar standpunt niet heeft kunnen kenbaar maken.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij op 25 juli 2023 in de gevangenis van Antwerpen werd gehoord. Verder blijkt dat de verwerende partij verzoekende partij opnieuw heeft trachten te horen waarbij haar op 27 maart 2025 een vragenlijst werd betekend alsook begaf de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken zich op 16 april 2025 naar de gevangenis om verzoekende partij te horen. Verzoekende partij weigerde echter in te gaan op het gesprek met de terugkeerbegeleider en heeft tevens nagelaten de vragenlijst in te vullen. Haar blote bewering dat zij verhinderd was aanwezig te zijn op het gesprek met de terugkeerbegeleider doet geen afbreuk aan voorgaande, dit nog daargelaten dat zo dit al zo zou zijn, *quod non*, dit geenszins verklaart waarom zij nagelaten heeft de vragenlijst in te vullen. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij niet in de gelegenheid werd gesteld om haar standpunt kenbaar te maken. Verzoekende partij maakt verder, gelet op de bespreking in onderhavig arrest, ook niet aannemelijk dat zij nog elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming van de bestreden beslissingen.

2.11. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond

2.12. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat de verwerende partij wel degelijk de *in casu* door de verzoekende partij aangebrachte of uit het administratieve dossier blijkende elementen in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in ogenschouw heeft genomen.

Verzoekende partij wijst op haar familiaal leven, maar zoals de verwerende partij op goede gronden vastgesteld heeft blijkt niet dat verzoekende partij in België een gezins- of familieleven heeft dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Zo wees verzoekende partij in het verleden wel op het hebben van een partner in België maar zij liet na deze persoon duidelijk te identificeren en verder blijkt niet dat deze persoon nog op bezoek komt bij verzoekende partij in de gevangenis noch staat deze persoon vermeldt in de bezoekstoelating. De verwerende partij oordeelt geenszins kennelijk onredelijk dat het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie met deze persoon niet is aangetoond zodat deze relatie niet als gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM kan aangemerkt worden. Verder oordeelt de verwerende partij

geheel conform de vaste rechtspraak van het EHRM dat een gezinsleven met andere volwassen verwanten slechts onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt in zoverre bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond, hetgeen verzoekende partij nalaat. Verzoekende partij toont dan ook niet aan enig beschermenswaardig gezinsleven in België te hebben. De banden die zij met familie in België heeft betreffen dan ook niet meer dan normale affectieve banden die ook vanop afstand kunnen onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in het land van herkomst. De bestreden beslissingen verhinderen dit niet. Verder heeft de verwerende partij evenzeer rekening gehouden met de gegevens die de raadsman van verzoekende partij en haar familie hebben overgemaakt inzake haar verblijf in Spanje. De verwerende partij wijst er blijkens nazicht van het administratief dossier terecht op dat verzoekende partij geen geldige verblijfsdocumenten voor Spanje heeft voorgelegd. Zo verzoekende partij daar wel van in het bezit is, dan verhinderen de bestreden beslissingen haar niet om terug te keren naar Spanje, zo bepaalt het bestreden inreisverbod ook uitdrukkelijk dat indien verzoekende partij in bezit is van geldige verblijfsdocumenten van een lidstaat, het inreisverbod enkel geldt voor het grondgebied van België. Verder kan verzoekende partij vanuit haar land van herkomst de Spaanse autoriteiten verzoeken om gezinshereniging. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissingen haar recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM schenden. De stukken die de verzoekende partij nog bij het verzoekschrift gevoegd heeft doen aan voorgaande geen afbreuk nu deze in een voor de Raad onbegrijpelijke taal zijn opgesteld en zij daarmee niet aantoont dat zij wel degelijk in bezit is van geldige Spaanse verblijfsdocumenten en dat voor zover deze stukken daar wel het bewijs van zijn, de bestreden beslissingen haar geenszins verhinderen zich naar Spanje te begeven.

Verzoekende partij, die volwassen is, geen minderjarige kinderen heeft, en die niet betwist geen medische problematiek te vertonen die het treffen van de bestreden beslissingen in de weg staat maakt met haar betoog geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.13. Waar verzoekende partij betoogt dat niet wordt gemotiveerd waarom haar geen inreisverbod van minder lange duur wordt opgelegd, wijst de Raad erop dat de verwerende partij moet motiveren waarom een inreisverbod voor *in casu* de duur van acht jaar verantwoord is, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Dit betekent echter niet, zoals de verzoekende partij lijkt te betogen, dat de verwerende partij moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen. *In casu* heeft de verwerende partij duidelijk en omstandig gemotiveerd waarom een inreisverbod van acht jaar proportioneel is. Zij heeft daarbij oog gehad voor de – illegale – verblijfssituatie van verzoekende partij, haar familiale omstandigheden haar gezondheidstoestand en haar redenen waarom zij niet naar het herkomstland zou kunnen terugkeren. Nu verzoekende partij steeds illegaal in België heeft verbleven en niet blijkt dat zij gewag kan maken van enig beschermenswaardig gezinsleven in België of een gezondheidsproblematiek, noch dat zij valabele redenen heeft aangehaald waarom zij niet terug kan naar het herkomstland heeft de verwerende partij geenszins kennelijk onredelijk geoordeeld dat *in casu* – gelet op de zwaarwichtige strafbare feiten van handel in harddrugs – een inreisverbod voor een duurtijd van acht jaar proportioneel is. Dat de verwerende partij *"volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing (heeft) gemaakt van een termijn van 8 jaar"* gaat geheel voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing en is bezwaarlijk een ernstig betoog.

2.14. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij op verkeerde gronden, met miskenning van bepaalde relevante gegevens, of op kennelijk onredelijke wijze tot het treffen van de bestreden beslissingen is gekomen.

2.15. Het eerste middel dat niet verder reikt dan hetgeen *supra* besproken, is in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

2.16. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"B. Tweede middel : Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de Rechten van de Mens

B.1.
Dat verzoeker wettelijk samenwonend is met een Spaanse dame en dus familielid van een Unieburger.
Door het inreisverbod wordt aan verzoeker de toegang tot het Schengengrondgebied geweigerd, waardoor hij gescheiden wordt van zijn Spaanse partner.
Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.
Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.
B.2.
Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.
Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.
Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).
Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.
Verzoeker is wettelijk samenwonend met een Spaanse dame en is dus de partner van een Unieburger.
B.3.
Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.
In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.
Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).
Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.
Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).
Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.
De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn partner teweegbrengt.
Bovendien houdt de bestreden beslissing vrijwel geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.
B.4.
Tenslotte werd door de bestreden beslissingen niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.
Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).
Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).
De bestreden beslissingen, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).
Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.
Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn partner) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

2.17. De Raad herhaalt dat uit de gegeven motivering in de bestreden beslissingen wel degelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de informatie inzake de verblijfsaanvraag in Spanje die de raadsman en de familie van verzoekende partij hebben voorgelegd. De Raad verwijst naar zijn bespreking hoger met betrekking tot artikel 8 EVRM en verzoekende partij brengt geen elementen aan die een andere beoordeling verantwoorden met betrekking tot de bestreden beslissingen. Verzoekende partij toont niet aan dat zij geldige verblijfsdocumenten heeft voor Spanje zodat zij niet kan terugkeren naar daar en verder verhinderen de bestreden beslissingen haar niet om vanuit het herkomstland de nodige stappen ten aanzien van de Spaanse autoriteiten te zetten om verblijf te bekomen in het kader van gezinshereniging noch verhinderen zij, wanneer verzoekende partij in bezit is van geldige Spaanse verblijfsdocumenten, dat zij naar Spanje terugkeert. Nogmaals benadrukt de Raad dat indien verzoekende partij in bezit wordt gesteld van geldige Spaanse verblijfsdocumenten, het inreisverbod slechts geldt voor het grondgebied van België. Zo zij aldus een beschermenswaardige gezinsrelatie in Spanje heeft, dan wordt dit geenszins doorkruist door de bestreden beslissingen. De stukken die de verzoekende partij nog bij het verzoekschrift gevoegd heeft doen aan voorgaande geen afbreuk nu deze in een voor de Raad onbegrijpelijke taal zijn opgesteld en zij daarmee niet aantoont dat zij wel degelijk in bezit is van geldige Spaanse verblijfsdocumenten en dat voor zover deze stukken daar wel het bewijs van zijn, de bestreden beslissingen haar geenszins verhinderen zich naar Spanje te begeven.

2.18. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.19. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER